

то „румъ-миллети“ (ромей) се споменува „българъ-миллети“. Гърцитѣ не сж искали по-рано, та и по-късно, да признаватъ българското народно име не само отъ страхъ да не се на-кърни духовното имъ господство надъ всички православни въ Турция, но и поради недовѣрието си къмъ всѣко надмо-
щие на славянството. Защото още Селимински забелязва (1843 г.), че гърцитѣ не питаяли добри чувства за Русия, като знаели родството на българитѣ съ руситѣ и покровителството на Русия къмъ насъ.

Колкото се отнася до допускането на български пред-ставителъ въ Народното събрание, трѣбва да припомнимъ об-сжжданията по това, въ заседанието му отъ 14 януарий 1844 г. Повдигнатъ въпроса, кои могатъ да се броятъ гръцки по-данници, депутатътъ И. Коleti развива идеята, че „всѣки, който вѣрва въ Христа, е гръкъ“, тъй като „религия и сво-бода сж вѣрвѣли ржка подъ ржка въ освободителнитѣ войни“. И като пояснява, какъ на гръцко поданство би трѣбвало да се радватъ всички борци въ Завѣрата отъ 1821 г., безраз-лично отъ где сж, Коleti добавя: „Да извикаме въ паметъта си Дервенаки: 40 хиляди врагове бѣха наводнили тази об-ласть, за да унищожатъ свободата, но тѣ бѣха разбити — и отъ кого? Отъ пелопонезцитѣ и други. Никита доби при това сра-жение прозвището туркоборецъ. Но съ кои войски взе участие въ това сражение Хаджи Христо, воювай-ки на страната на Никита? Съ българитѣ“. И тъкмо Хаджи Христо, предводителъ на българитѣ въ сраженията, бива приетъ за депутатъ въ Народното събрание, като пред-ставителъ на областната група „българи, сърби и тракийци“, по официалния списъкъ на Събранието. — Двайсетъ години по-късно (1863), когато Раковски се бави съ политическа ми-сия въ гръцката столица, — работейки за образуването на една коалиция отъ всички християнски народи на Балканитѣ противъ Турция, — той ще бжде свидетелъ отново на единъ панелинизъмъ въ Народното събрание, обхваналъ всички православни въ Турско, та дори и тия отъ по-далечъ. Виждайки, какъ тамъ влизатъ „самозвани представители“ отъ България, Тракия, Македония и Албания, а сжщо и отъ Ромъния и Сър-бия, дори и отъ Абисиния (!), Раковски се провиква съ ирония: „Работата идѣше на смѣшното отъ тѣхъ измислено начало: *πᾶς ὀρθόδοξος Ἕλληγ* — всѣки православенъ е гръкъ! Числото на